

Pierwsza Księga Królewska

[powszechnie nazywana Trzecią Księgą Królewską]

Wprowadzenie

[Poniższy tekst jest wprowadzeniem zarówno do 1. jak i 2. Księgi Królewskiej, które są częściami jednej księgi]

Tytuł

Dwie Księgi Królewskie były pierwotnie jedną księgą, znaną w języku hebrajskim pod nazwą „Melakim” – „Królowie”. W Biblii hebrajskiej księga Melakim pozostała niepodzielona, aż do czasu, kiedy opublikowano Biblię w przekładzie Daniela Bomberga, w latach 1516-17. Grecy tłumacze Septuaginty (LXX), którzy podzielili księgę Samuela na dwie księgi, to samo zrobili również z „Księgą Królów”, dzieląc ją na dwie części. Ponadto razem z dwiema księgami Samuela traktowali te 4 księgi jako kolejne, następujące po sobie części „Księgi Królestw” (Pierwszą, drugą... część Księgi Królestw).

Tytuł „Królewska” wskazuje na treść obu ksiąg. Nasza współczesna 1. Księga Królewska opisuje historię hebrajskich monarchów, zaczynając od śmierci Dawida, poprzez panowanie Salomona i kończąc na wstąpieniu na tron Jehorama w Judzie i Achazjasza w Izraelu.

Treść

Pomimo że Księgi Królewskie prezentują historię hebrajskich władców, począwszy od śmierci Dawida i panowania Salomona, aż do ostatecznego zniszczenia królestw Izraela i Judy, to głównym celem ich powstania nie było przedstawienie faktów historycznych dla samych faktów z dziejów Izraela. Jest to historia, jednak spisana w konkretnym celu – aby przedstawić w jaki sposób dzieje Izraela i doświadczenia poszczególnych Hebrajczyków wiązały się z planami i celami Boga. Zamiarem było nie tyle opisanie dokładnej kroniki, nagich faktów historycznych, ale przekazanie lekcji płynących z przedstawionych wydarzeń. Autor Ksiąg Królewskich miał głęboko zakorzenioną religijnie motywację i bardzo praktyczny cel. Dzieci Izraela były ludem Bożym i ich zadaniem było wypełnić Boże powołanie, żyjąc na Ziemi zasadami królestwa niebios. Sprawiedliwość miała być podstawą narodowego dobrobytu. Grzech mógł zakończyć się tylko ruiną. Wierny Bożemu powołaniu i celowi naród mógłby rozwijać się w potęgę i wielkość. Jeśli królowie i władcy Izraela nie żyli zgodnie z Bożym celem dla narodu, wtedy Izraelici jako ludzie mogli zginąć. Naród nie mógł funkcjonować bez prawości i bez Boga.

Zdumiewające jest to, że wtedy gdy Izraelici zawiedli jako naród i stanęli w obliczu całkowitej i pozornie nieodwracalnej ruiny, ktoś odnalazł w mrocznej historii smutków i porażek Izraela coś, co warto było zapisać dla pokoleń, które nadejdą. Lekcje płynące z porażki Izraela miały przynieść światu światło i nadzieję. Na zgłiszczach klęski miała jeszcze wyrosnąć nowa struktura sukcesu i zwycięstwa. Izrael mógł zostać zniszczony, ale sprawiedliwość nie mogła zginąć. Jeśli lekcje z porażki Izraela zostałyby odrobione, świat odnalazłby jeszcze nadzieję w Bogu.

Czas, kiedy powstała Księga Królewska, był czasem proroków. W wypowiedziach proroków, w treści tej księgi, można odnaleźć ich odwagę i duchową wnikliwość oraz to w jaki sposób wlewali nadzieję do serc ludzi, płynącą z lekcji od Boga.

Zapisy Pierwszej Księgi Królewskiej rozpoczynają się od chwalebego panowania Salomona, który wybudował świątynię z narodem u szczytu potęgi i siły, a kończy się panowaniem słabego i nieznanego króla, zniszczoną świątynią, i terytorium Judy, które stało się opuszczoną ruiną. Jednak lekcja płynąca z ruiny miała obudzić ducha nadziei i skierować uwagę na nowe i lepsze czasy, które miały nadejść wraz

Izraelem władanym przez jego wiecznego Króla. „*Bo oto idą dni - mówi Pan - że odmienię los mojego ludu, Izraela i Judy - mówi Pan - i sprowadzę ich z powrotem do ziemi, którą dałem ich ojcom, aby ją posiadli.*” (Jer. 30:3) „*I będą służyli Panu, swojemu Bogu, i Dawidowi, swojemu królowi, którego im wzbudzę.*” (Jer. 30:9) „*I wróci Jakub, i będzie żył w spokoju i beztrąsko, i nikt go nie będzie straszył.*” (Jer. 30:10) „*I dam im jedno serce, i wskażę jedną drogę, aby się mnie bali po wszystkie dni dla dobra ich samych i ich dzieci po nich. I zawrę z nimi wieczne przymierze, że się od nich nie odwrócę i nie przestanę im dobrze czynić; a w ich serce włożę bojaźń przede mną, aby ode mnie nie odstąpili. I będę się radował z nich, i dobrze im czynił; na stałe osadzę ich w tej ziemi, z całego serca i z całej duszy.*” (Jer. 32:39-41)

Nawet jeżeli głównym celem Ksiąg Królewskich nie jest prezentacja historii samej w sobie, to mimo wszystko zawiera ona opis historii niezwykle ważny i dokładny w swej treści. Możemy tam znaleźć informacje dotyczące hebrajskich władców, o których nigdy nie odnaleziono nawet wzmianki w kronikach historycznych sąsiednich narodów. Świeckie kroniki sąsiadów Izraela były pisane, by wychwalać króla, sławić go jako budowniczego, myśliwego lub męża stanu, upubliczniać jego akty pobożności w służbie bogom i opowiadać o jego wyczynach na wojnie. Hebrajskie zapisy, które zostały spisane, miały służyć nie człowiekowi, lecz Bogu. Tak więc znajdziemy w tych zapisach nie tylko wybitne osiągnięcia władców izraelskich, ale również ich słabości i porażki.

Księgi królewskie zawierają informacje wagi historycznej dotyczące nie tylko królestwa Izraela i Judy, ale również narodów, które je otaczały. Znajdziemy tam wzmianki o: Tyrze, Egipcie, statkach Tarsyzu płynących do Ofiru po złoto, flocie wojennej Salomona w Esjon-Geber, na wybrzeżach Morza Czerwonego, królowej Saby przybywającej do Jeruzalemu z orszakiem na wielbłądach, niosących wonności i złoto, Sancherybie, który został zabity przez swoich synów Adrammeleka i Szaresera, w czasie gdy oddawał cześć swojemu bogu w jego świątyni; obawach Aramejczyków na temat królów hetyckich; daninie oddanej Achabowi, składającej się ze 100 000 owiec od Meszy, króla Moabu, który był hodowcą owiec. A także wzmianki o: wysłaniu sił egipskich Tyrchaki, aby nękać Asyryjczyków oblegających Lakisz i Libnę; o Chiramie, który dostarczał drzewa sandałowego z Ofiru do budowy poręczy w Przybytku Pana; ofiarowaniu następcy tronu Moabu jako ofiarę całopalną na murze, aby wykupić pomoc ze strony bogów; posłach Asyryjskich mówiących po aramejsku i hebrajsku w VII-VIII w. przed Chr.; Ziw, Etanim i Bul jako nazwach miesięcy we wczesnej historii Kanaanu – wszystkie ciekawe i istotne elementy, z których składa się podstawa historii.

Jedną z wyróżniających cech Ksiąg Królewskich jest ich podstawowa chronologiczna struktura. Mówiąc ogólnie, królowie są przedstawiani w kolejności wstępowania na tron, niezależnie od tego, czy rządili w Izraelu czy w Judzie. Dwa główne elementy informacji chronologicznej są przekazane dla obu:

- (1) równoczesność - podanie daty rozpoczęcia panowania króla Judy w dokładnym roku panowania ówczesnego króla Izraela i odwrotnie,
- (2) długość każdego panowania.

Czasami pojawiają się również inne określenia czasowe, takie jak przerwy, daty królewskich wydarzeń, czy synchronizmy pomiędzy panowaniem władcy hebrajskiego i tych z innych narodów.

Jednakże, pojawia się również wiele trudności z pogodzeniem danych dotyczących Izraela z tymi dotyczącymi Judy i harmonizacji obu z niebiblijną chronologią. Nawet rządy, które zaczynały i kończyły się w Izraelu i Judzie, nie są takie same. Te trudności przywiodły badaczy Biblii do konkluzji, iż chronologia królów hebrajskich została przez wieki beznadziejnie pomieszana w wyniku błędów kopistów. Wysiłki innych w celu uporządkowania danych zakończyły się obecnością wielu teorii (choć niezbyt szerokich w zasięgu), bazujących głównie na różnych domniemanych korektach liczb w celu pogodzenia ich z chronologią niebiblijną.

W rzeczywistości pozorne rozbieżności wynikają w dużej mierze, jeśli nie całkowicie, z naszego braku informacji o różnych technicznych metodach liczenia stosowanych w czasach biblijnych. Nasze wzrastające zrozumienie podstawowych zasad chronologicznych stosowanych przez hebrajskich kronikarzy umożliwia, dzięki niedawnym badaniom, budowę spójnego wzoru, który dopasowuje panowania w obu hebrajskich królestwach, w zgodzie z praktycznie wszystkimi danymi biblijnymi oraz z ogólnie przyjętą chronologią Asyrii i Babilonii. Daty użyte w tym komentarzu dla wygodnego odniesienia pochodzą z systemów chronologicznych królów opartych na dokładnych badaniach i są wybrane, tak by jak najbardziej harmonijnie łączyły się z danymi biblijnymi oraz pozwalały zbliżyć się do kompletnego rozwiązania problemów rozbieżności. Przedstawiono je jedynie jako wstępny zarys, ponieważ możliwe, że przyszłe odkrycia rzucające więcej światła na tamte czasy mogą wymagać mniejszego lub większego dostosowania tego wzoru, w wyniku dokładniejszego poznania chronologii tamtego okresu.